

عنوان مقاله:

محدودیت های توسعه استان خراسان رضوی با توجه به آب تجدید پذیر

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس مدیریت منابع آب ایران (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

مهری شاهی - دانشجوی کارشناسی ارشد هواشناسی کشاورزی

سعداله ولایتی - استاد گروه جغرافیا دانشگاه فردوسی مشهد

کامران داوری - دانشیار گروه مهندسی آب دانشگاه فردوسی مشهد

سیدحسین ثنایی نژاد - دانشیار گروه مهندسی آب دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

آب مهمترین و محدود کننده ترین عامل در توسعه استان خراسان رضوی محسوب می گردد در این مطالعه به کمک چند شاخص پایداری منابع آب استان خراسان رضوی از جهت جمعیت و کشاورزی مورد بررسی قرار گرفته است از نظر شاخص فالکن مارک زیرحوضه های مشهد وکاشمر دچار کمبود مطلق هستند در واقع تراکم جمعیت در این زیرحوضه ها با منابع آب موجود آنها تطابق ندارد و آب تجدید پذیر به هیچ وجه پاسخگوی توسعه اجتماعی - اقتصادی این جمعیت نمی باشد در نتیجه برای جلوگیری از کسری مخزن در این زیرحوضه ها باید بخش عمده ای از نیاز های جمعیت وارداتی باشد در یک نگاه خوشبینانه اگر فرض کنیم کل پتانسیل آب تجدید پذیر را به آبیاری تخصیص دهیم حداکثر 80 درصد از اراضی فاریاب حوضه آبریز قره قوم و نمکزار خواف می تواند آب آبیاری مورد نیاز برای رسیدن به عملکرد مطلوب را دریافت کند.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، منابع آب، نمایه های منابع آب، آب تجدید شونده، تجاوز سطح زیر کشت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/117376>

